

Text (Rosa): Måns Gahrton • Text (Ville): Johan Unenge

Livet enligt
ROSA

Jag vill vara som du

Baserat på en berättelse av Måns Gahrton och Johan Unenge

Illustrationer: Johan Unenge

**BONNIER
CARLSEN**

WWW.LIVETENLIGTROSA.SE

JAG VILL VARA SOM DU

Text © Måns Gahrton och Johan Unenge 2007

Bild © Johan Unenge 2007

En originalproduktion från Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Omslag: Anders Timrén

Omslagsillustration: Johan Unenge

Sättning: Bonnier Carlsen

Typsnitt: Minion, Akzidenz

Tryckt i Falun av ScandBook 2007

ISBN: 978-91-638-5629-7

www.bonniercarlsen.se

1. En värld utan killar

– Rosa, dina låtar handlar ofta om starka tjejer. Men vad vore egentligen världen utan killar?

– Bättre än en värld utan tjejer.

Skratt.

– Allvarligt. Visst behövs det väl både killar och tjejer här på jorden?

– Vissa dar är jag inte säker på det. Men visst. Jag tror faktiskt det. Just idag.

Mer skratt.

Jag springer för livet, längre och längre in i grottan. Det finns ingenstans att ta vägen, benen känns tyngre och tyngre, och trollkarlens tunga steg kommer allt närmare.

– Nu har jag dej! vrålar han.

– Nej! piper jag. Försvinn! Jag har kill-time-out!

– Men det är ju jag! väser trollkarlen. Känner du inte igen mej?

Han svingar sitt trollspö. Vad ska hända mej? Jag backar

två steg, och ser på honom. Plötsligt vet jag vem han egentligen är.

Och just då vaknar jag.

Gääääääääääsp. Vissa morgnar är det jobbigt att gå upp. Vissa morgnar är det ännu värre. Idag är det riktigt illa.

Pamela och jag har kill-time-out. Vi är dödströtta på killar. Förra helgen flydde vi ut i skärgården för att slippa alla killar. Ha en killfri helg.

Vi slapp killarna här hemma. Fast det fanns andra killar på skärgårdsön. Dom var väldigt inspirerande att träffa. Igår skrev jag första versen på en sång som handlar om dom.

*I min värld finns inga killar
I min värld finns inget våld
Det är en värld jag gillar
Jag vill inte bli såld*

Jag har lovat Pamela att försöka göra en arg låt. En som handlar om killar som är som dom på Kråkholmen. Skärgårdens värsta idioter. Eller kanske Sveriges.

Jag försökte skriva en vers till sent igår kväll. Jag kom ingen vart. Och sen låg jag vaken och tänkte på den där versen jag hade så svårt att få till. Och sen blev jag stressad för att det var jättesupersent och jag fortfarande var vaken. Då var det hopplöst att somna. Och när jag väl somnade drömde jag konstiga

drömmar. Och idag är jag trött. Gäsp, gäsp, gäääsp.

Problemet med andra versen i min nya låt är att jag bara försöker rimma på Anton. Som inte har med den här sången att göra.

– Rosa, du kommer för sent!

Mamma knackar på dörren. Jag gäspar ännu en gång. Och sen tvingar jag mej upp ur sängen. För jag vill trots allt gå till skolan. Det var länge sen jag ville det så gärna.

– Bussen har gått, tunnelbanans alla tåg har också gått och Ville cyklade iväg för flera timmar sen!

– Mamma, jag har sovmorgon idag.

– Okej. Men nu tänker jag inte tjata mer, nu får du klara dej själv.

– Tack.

Jag släpar mej till köket och tar fram juicen ur kylen. Förpackningen är nästan full, trots att mamma har köpt den goda sorten. Ingen har druckit upp den och struntat i att spara nåt till mej. Blenda bor inte här längre.

– Lagar du middan ikväll, Rosa? Det vore så skönt att slippa för en gångs skull.

– Okej, muttrar jag.

Nackdelen med att Blenda har flyttat hemifrån är att mamma bara har mej att tjata på och tjafsa med nu.

– Tack, älskling.

När jag går får jag en kram. Nu har mamma bara mej att krama också. Det blir nästan för många kramar ibland.

När jag kommer ner för rulltrappan till tunnelbaneperrongen ser jag en tjej och en kille som kramas. Och kysser varandra. På ett ganska slafsigt sätt. En tant som går förbi dom rynkar på näsan. Dom bryr sej inte.

- Älskar dej, Mia! säger killen. Love you!
- Älskar dej med, Anton! säger tjejen.

Mitt hjärta dunkar hårt i bröstet. Men jag har aldrig sett nån av dom förut. Det är inte han, det är inte samma Anton. Ändå fortsätter hjärtat att hamra som om det hade hänt nåt märkvärdigt. Det har det inte. Jag måste ha nån sorts hjärtfel.

Alltså, Anton och jag snackade med varandra på skärgårdsbåten. På vägen hem från Pamelas mormor. Det var inget med det. Särskilt inte som Pamela och jag har kill-time-out.

Men det var ändå rätt kul. Liksom, tänk att han också läste *Trollkarlens son*. Och tyckte att den var superbra.

Precis som jag! När det händer såna där grejor, så tror jag inte att det bara är en slump. Det kan det inte vara!

Eller ... så kommer han inte ens låtsas som om han känner igen mej om vi stöter ihop i skolan idag. Jag kanske bara är luft för honom.

Alltså, jag känner inte Anton. Och han känner inte mej. Och jag har kill-time-out. Det finns inget att vara nervös för. Så varför pirrar det i magen?

Jag går över skolgården. Han syns inte till. Inte för att jag bryr mej.

